

Ferenczi Gábor
országgyűlési képviselő

Országgyűlés Hivatala

Irományszám: K/5040

Írásbeli kérdés

Érkezett: 2011 NOV 23.

Dr. Kövér László Úrnak,
az Országgyűlés elnökének

Helyben

Tisztelt Elnök Úr!

A Házsabály 91. § (1) bekezdése alapján kérdést kívánok intézni a Belügyminisztériumot vezető miniszterhez, mint a tárgyban illetékes minisztérium irányítójához

„Valóban minden család számít?”

címmel.

A kérdésre írásbeli választ kérek!

Tisztelt Miniszter Úr!

Elszomorítónak és felháborítónak tartom, hogy ennyi idővel az iszapkatasztrófa után még mindig vannak olyan károsultak, akik nem részesültek teljes kárrendezésben. Kérem, olvassa el figyelmesen azt a levelet, melyet néhány nappal ezelőtt kaptam, s válaszoljon az elkeseredett család kérdéseire.

Íme a levél:

2010. október 4-ig Kolontár, Malom u. 11.sz. alatt laktunk életvitelszerűen két kiskorú gyermekünkkel. A családi házunk 15 éves, kétszintes, 160nm-es volt, melléképületekkel, kerítéssel, rendezett udvarral, gyümölcsössel, veteményes kerttel és fenyőfákkal.

Az iszapkatasztrófa után a családuknk egy hónapra kettészakadt. A gyerekektől külön tudtuk megoldani a lakhatásunkat, amíg albérletet tudtunk rendezni.

2010. novemberben egy vállalkozó felajánlotta részünkre egy 100nm-es családi házat, amelyet karácsonyra felépítettek az általunk vásárolt telken. Az Újjáépítési Koordinációs Központban a felértékelt kolontári házunk helyett csak ingatlant ajánlottak kárenyhítésnek. Vagy használtat, vagy Kolontáron egy újjépítésűt. Családuknknk nem ingatlanra volt szüksége, mert azt kaptunk, hanem készpénzes kifizetést szerettünk volna kérni, amit az UKK tagjai rendszeresen megtagadtak. Az ingóságokkal, autóval kapcsolatos kártérítésre sem kaptunk érdemileg elfogadható választ. Az ajándékba felajánlott házunkat pedig le akarták vonni a kártérítési összegből, mert „senki nem lehet a káron vagyonosabb” – mondták. Ennek ellenére azok is megkapták az új házakat, akinek a régi házát a bank már el akarta árverezni.

Így, ezek után már nem kértük az állami kárenyhítést. Vagyonunkat per útján kívánjuk visszaszerezni a MAL-tól. A Fővárosi Bíróságra adtuk be a keresetet.

Az iszappal, lúggal elöntött házunkat nem engedték elbontani, mert a Fővárosi Bíróságtól egy szakértő, értékbecslő nézte volna meg, még a bontás előtt. Mi a kérésüknek eleget tettünk, nem úgy, mint a kolontári önkormányzat és a Katasztrófavédelem. 2011. április 18-án tudtunk és engedélyünk nélkül eldózerolták a házunkat. Sem a polgármester, Tili Károly, sem a katasztrófavédelemtől nem szóltak, mert megakadályoztuk volna a bontást. Tehát tisztában voltak vele, hogy engedély nélkül bontanak. Akkor nem mondták meg, hogy ki adta ki a bontási parancsot, így ismeretlen tettes ellen tettünk feljelentést nagy anyagi kár okozásában, a magántulajdon sérelmére elkövetett különösen nagy értékű rongálás büntette miatt. A Veszprém Megyei Bíróságon jogerős határozatot hoztak, miszerint nem volt a bontásnak jogalapja. Azóta sem történt semmiféle anyagi kártérítés sem az ingatlanra, sem az ingóságokra, ruházatra, kerítésre, telekre, autóra és az elpusztult kutyánkra. Úgy tudjuk, hogy a ruházatra a kártérítést az önkormányzat fizette, 200.000 Ft/fő, mely nem képezte az állami kárenyhítés részét.

Az adományok osztásánál is egyre kevesebbet szerepelt a nevünk. Olyan is megtörtént, hogy azt mondták, nem voltunk a névsorba. 35 károsult családból valahogy kimaradtunk. Tehát az önkormányzattól már nem szóltak, néha-néha másoktól tudtuk meg, hogy mit osztottak. Eleinte utána jártunk, a későbbiekben számunkra volt kellemetlen, hogy nekünk kell könyörögni azért, ami nekünk is ugyanúgy járna, mint a többi károsult családnak. Több adományról tudunk, ami nem került el hozzánk, vagy egyáltalán nem került kiosztásra. Melléképület építésére 2 millió Ft-ot adott az önkormányzat 1-2 család kivételével. Ők, illetve mi miért nem kaptuk meg? Miért úgy osztották az adományokat, hogy ki milyen viszonyban van egyesekkel, ki mit sírt ki magának, vagy mennyi háztartás működött egy házon belül. Nem arról van szó, hogy a többi miért kapott ezt meg azt, hanem, hogy a tényleges károsultak miért nem kapják meg azt, amijük volt. Orbán Viktor mondta októberben, mikor Kolontáron volt, hogy mindenki visszakapja azt, amije volt. De mikor? És kitől?

Minden eszközt megragadva, próbálták az embereket Kolontáron tartani, mert élhető a környék, egészséges a környezet, minden a régi lesz. Akkor a polgármester miért árulja a házát?

Minket nem tudtak röghöz kötni, többek között az asztmás, allergiás gyermekünk betegsége miatt. Attól az időtől, az elköltözéstől kezdve érezzük a negatív diszkriminatív bánásmódot. A polgármester nem vette fel a telefont napokig és a személyes megkeresés alkalmával lekezelően, arrogáns módon, elutasítóan beszélt velünk. Ugyanígy viselkedett a jogi munkacsoport és a Katasztrófavédelem munkatársa is. Mintha mi lettünk volna a károkozók és nem a károsultak.

Ez a katasztrófa miatt az egész életünket újra kellett kezdeni, nagyon sok évet vesznek el az életünkből. Már sohasem lesz minden a régi. Csorbult az egész családi élet, barátságok mentek tönkre, eltávolodtak egymástól az emberek. Sok mindent kell a gyerekeknek megmagyarázni, mi miért van, vagy éppen miért NINCS. Feladni nem lehet és a történetekkel együtt élni napról napra egyre nehezebb.

Kérem tehát a tisztelt Miniszter Urat, hogy válaszoljon a károsult család kérdéseire.

Várom megtisztelő válaszát!

Budapest, 2011.11. 23.

Tisztelettel:

Ferenczi Gábor

Jobbik